

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

DAGNINGEN

Om I förbliven i mitt ord,
så skolen I förstå sanningen och
sanningen skall göra eder fria.

Joh. 8:32.

JUNI-JULI 1959

Årgång 23. Nr 5

Människans enda hopp för att överleva

"Ty han måste regera, till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter. Som den yttersta fienden varder döden tillintetgjord". (1 Kor. 15: 25—26.)

Människosläktet hotas med tillintetgörelse. De vapen, som jordens stormakter nu förfogar över kunna, om de brukas i full utsträckning i ett totalt krig, inom en mycket kort tid, nästan fullständigt förstöra hela det mänskliga släktet.

Detta är en paradoxal situation om man tänker på de underbara framsteg som gjorts på vetenskapen och uppfinningarnas område, vilka, om de brukats på ett rätt sätt, skulle åt människorna kunna skänka det mest över överflödande och rika liv, som någonsin varit känt.

Faktum är att detta har också blivit en verklighet i ett begränsat område av jorden. Men inte ens i USA, som har den högsta levnadsstandarderna i världen, har alla dessa möjligheter utnyttjats för att åt människorna skänka större framgång och lycka.

Men självskheten hindrar människan att bruka sin uppfinningsrikedom till sitt eget bästa, utom till en viss grad. Många av de förnämsta uppfinningarna användes först till människosläktets förstörelse.

Vetenskapsmännen säger oss att vi nu lever i kärn-åldern, men de viktigaste rönen härvid har kommit olika militära områden till godo. Blott ett fåtal atomkraftsanläggningar har byggts för att leverera elström till civila ändamål, men i jämförelse med kärnklyvningen i stort, är detta att betraktas som "en droppe i havet", för att citera ett gammalt ordspråk.

EN KRIGSHUSHÅLLNING.

Det säges att folket i USA och Väst-Europa har aldrig haft det så bra, som de har det nu. Men dessa goda tider äro baserade på en krigshushållning, även om det för närvarande inte pågår något skjutande eller hett krig. Förnuftet säger oss dock, att denna situation inte kan fortsätta hur länge som helst. En plötslig ändring i rustnings-tävlingarna bland jordens stormakter skulle åstadkomma en så tragisk ekonomisk obalans, att nationerna fruktar detta lika mycket som utbrottet av ett världskrig.

Det må vara möjligt att ännu mera kunna förkorta människans arbetsvecka och att fylla behovet hos de oräkneliga millioner förtryckta människor bland jordens underutvecklade länder. Man må även betänka, att det i USA bor millioner människor i smutsiga, nedslitna hyreslägenheter, ruckel, skjul och baracker, halvsvältande och dåligt klädda, vars behov borde kunna tillgodoses. Men den mänskliga självisheten skulle inte tillåta ett sådant riktigt bruk av produktions-möjligheterna.

SJÄLVISKHET ORSAKEN.

Dessa enkla fakta påkallar vår uppmärksamhet med syfte att betona framstegens olika verkningar. Vi leva nu i en underbar tid av fantastiskt stora framsteg beträffande vetenskap och uppfinningar, men dessa framsteg kunna även skada människorna genom kaos och ödeläggelse, såväl genom krig som fred eller av båda. Inte så att själva framstegen i utvecklingen skulle innebära något fel, men att, på grund av den fallna människans självishet, dessa ledes och utnyttjas för själviska syften.

Häri ligger orsaken till den politiska spänning som nu råder såväl inom nationerna som mellan dem och som slutligen kan leda till att människorna utrota sig själva. Människans enda hopp om att kunna överleva är baserat på Guds löften att upprätta Kristi rike på jorden, med en rättfärdig regering, som skall vara under tusen år. Verksam-

heten av denna världsregering från detta, sedan länge utlovade och av många efterlängtade Kristi rike, kommer att lämna det riktiga svaret på bönen, som Jesus lärde sina lärjungar att bedja:

”Tillkomme ditt rike, ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden.” (Matt. 6: 10.)

HERRENS BERG.

I Bibeln användes ordet ”berg” som en symbol på Kristi världsregering eller rike. Detta var fullt begripligt för israeliterna till vilka G. T:s profetior ursprungligen voro riktade. För dem var Herrens berg koncentrerat i Jerusalem och Sions berg, och över detta berg eller rike regerade olika konungar begynnande med David och slutande med Sidkia. (1 Krön. 29: 11, 23).

Med Sidkia upphörde denna anordning och konungen i Babel, Nebukadnessar, förde folket som fångar till Babel. Bland dessa hebreiska fångar var även Daniel, som blev en av G. T:s framstående profeter. Herren använde först Daniel som en profet i samband med tolkningen av Nebukadnessars dröm, i vilken han såg en stor och människoliknande bildstod. Bildstodens huvud var av bästa guld, dess bröst och armar voro av silver, dess buk och länder av koppar, dess ben voro av järn, dess fötter delvis av järn och lera. (Dan. 2: 31—33).

I sin dröm såg Nebukadnessar, att en sten blev lösripen, dock icke genom människohänder, och den träffade bildstoden på fötterna, som voro av järn och lera, och krossade dem. Men av stenen som hade träffat bildstoden, blev ett stort berg, som uppfyllde hela jorden. (Dan. 2: 34—35).

Daniel meddelade uttydningen av drömmen och vi kan läsa den i Dan. 2: 36—45. Förklaringen var den, att bildstoden representerade hedningarnas ledareskap — Hedningarnas tider, — som började med Babylon, fortsatte med Medo-Persien, Grekland och Rom samt slutade med delningen av det Romerska kejsardömet, vilket symboliserar av bildstadens fötter och tår. Konungarna eller Rikena vilka motsva-

rade bildstodens fötter och tår, räcker i tiden ända fram till den kaotiska period i världshistorien som vi nu leva i.

Beträffande stenen som krossade bildstoden och sedan blev ett berg som uppfyllde hela jorden sade Daniel: (Se Dan. 2: 44).

"Men i de konungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras, och vars makt icke skall bliva överlämnad åt något annat folk. Det skall krossa och göra ände på alla dessa andra riken, men själv skall det bestå evinnerligen."

I denna översättning av Daniel om stenen som blev ett berg, vilket uppfyllde hela jorden, lägga vi märke till två betydelsefulla ting. Den säger oss att vi nu leva i den tid då Kristi Rike skall upprättas i makt och stor härlighet och den ger oss nyckeln till den symboliska betydelsen av berget, när det ordet användes i profetiorna. Den skänker oss även fakta om att Herrens berg är Kristi rike, det rike, som genom sin myndighet och makt kommer att ingripa i människornas angelägenheter och hindra dem att förstöra sig själva.

HERRENS HUS.

Jesaja är en av de profeter som talar om Kristi rike som ett berg. Vi läsa i Jes. 2: 2 följande:

"Och det skall ske i kommande dagar, att det berg, där Herrens hus är, skall stå fast grundat såsom det yppersta bland bergen och vara upphöjt över andra höjder, och alla hednafolk skola strömma dit."

Här möter vi ännu en symbolism — Herrens hus — sammanställd med Herrens berg. (Se även Jes. 9: 6—7, Jes. 11: 1—9 och Luk. 1: 32).

MEDREGENTER — FÖRBUNDNA KONUNGAR.

I detta antitypiska regerande Herrens Hus är Jesus inte ensam. Han har medregenter eller medarvingar. Det är sådana som under Evan-

gelicåldern kallats till att vara Guds barn. De första som uttagits härtill var uteslutande från den judiska nationen. Härom läsa vi i Joh. 1: 11—12 sålunda:

"Han kom till sitt eget, och hans egna (som en nation) togo icke emot honom. Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn."

Cornelius var den förste omvända hedningen som fick tillfälle att bliva en del av det antitypiska regerande Guds hus och detta Herrens verk på jorden har sedan blivit utsträckt till att omfatta alla troende hedningar. Evangelicålderns uppgift var enligt aposteln Jakobs tal. (Apg. 15: 14):

"huru Gud först så skickade, att han bland hedningarna fick ett folk, som kunde kallas efter hans namn."

Proven för denna upphöjda ställning i Guds anordning äro allvarliga. De omfattar trohet i att lida och dö med Kristus. (Rom. 8: 16—18, 2 Tim. 2: 11—12, Upp. 14: 1—4).

Dessa trogna, från både judar och hedningar, kommer att föras fram från döden vid slutet av Evangelicåldern i "den första uppståndelsen", på det att

"de skola var Guds och Kristi präster och skola få regera med honom de tusen åren." (Upp. 20: 4—6.)

Precis som Skaparens makt användes för att uppresa Jesus från döden, vid tidsålderns början, så kommer samma kraft att vid tidsålderns slut användas till att uppväcka från döden och upphöja alla dem, som komma att regera med honom på Herrens hus eller Herrens berg.

Om vi kunna inse och förstå detta skulle vi förtroendefullt kunna lita på, att samma kraft kan bliva i stånd till att rädda människoslåket.

VÄRLDSVID KONTROLL.

Jesajas skrev, såsom vi redan citerat, att, "det berg där Herrens hus är, skall stå fast grundat såsom det yppersta bland bergen". Tan-

ken är den att Herrens regering kommer att utöva en dominerande kontroll över alla jordens nationer, stora och små, inklusive "höjderna". Det kommer att bli en världsvid regering, till vilken slutligen alla folk skola förtro sig åt. (Se Upp. 21: 23—26).

I Jes. 2: 3 finna vi en bekräftelse på detta. Vi läsa:

Ja, många folk skola gå åstad och skola säga: "Kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus, att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar. Ty från Sion skall lag utgå, och Herrens ord från Jerusalem."

Vid den tiden är denna profetia uppfylld och jordens folk och nationer hava då lärt sig, att det är fåfängt att vandra på sina egna vägar. De kommer då att också hava lärt sig, att krigsförberedelser för att förhindra krig inte resulterar i fred.

"De skola smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skola icke mer lyfta svärd mot varandra och icke mer lära sig att strida." (Jes. 2: 4).

Detta utvisar att Kristi rike kommer att genomföra ett uppfostningsprogram. Genom detta kommer människorna att få lära sig kärlekens överlägsenhet mot själviskheten, och av denna orsak komma de att välja en livets väg, som inte omsluter militarismen i någon av dess vidriga former.

RÄTTFÄRDIGA DOMAR.

Jesaja skrev att Kristus skall döma över folken. I Jes. 11: 1—5 har profeten sammanställt en detaljerad plan härför, och vi citera följande utdrag från denna:

"Men ett skott skall skjuta upp ur Isais avhuggna stam, och en teining från dess rötter skall bära frukt. Och på honom skall Herrens ande vila, vishets och förstånds ande, råds och starkhets ande, Herrens kunskaps och fruktans ande. Han skall icke döma efter som ögonen se eller skipa lag efter som öronen höra,

utan med rättfärdighet skall han döma de arma och med rättvisa skipa lag åt de saktmodiga på jorden. Och han skall slå jorden med sin muns stav och med sina läppars anda döda de ogudaktiga. Rättfärdighet skall vara bältet omkring hans länder och trofasthetbältet omkring hans höfter."

Vem kan väl tvivla på att folken under en sådan konungs regering kommer att lära sig rättfärdighet? Det kommer inte att förekomma några orätta domslut, ty domaren kommer inte att vara beroende av några yttre eller synliga omständigheter. Han kommer att vara i stånd till att läsa människornas hjärtan och att förstå och känna alla deras tankar och motiv.

Det kommer inte heller att behövas någon armé för att genomdriva hans beslut och lagar. I Jes. 11: 4 heter det:

"Han skall slå jorden med sin muns stav och med sina läppars anda döda de ogudaktiga."

I vår text, (1 Kor. 15 25—26) säger Paulus att "Kristus måste regera till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter." Den förste av dessa fiender, som skall slås ned, är den symboliska jorden, d. v. s. den nuvarande själviska samhällsordningen, som står under Satans ledareskap, "under denna världens eller tidsålders gud." (2 Kor. 4: 4).

Den symboliska jorden skall han, (Kristus) slå med sin muns stav. (Jes. 11: 4). Detta betecknar Kristi myndighet och varje sätt han anser vara lämpligt att bruka vid förstörandet av "denna onda världen (tidsåldern)." (Gal. 1: 4).

Det är inte människorna som skola slås eller förstöras, utan den samhällsordning som de ha upprättat. Människorna komma naturligtvis att lida, när de bevittnar huru deras institutioner söndersmulas. Många komma att under tiden förlora sina liv i denna omstörtningensprocess, ty:

"då kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, ända till den tiden." (Dan. 12: 1).

Men sedan Riket blivit fullt upprättat och regerar på jorden kommer dessa att återställas, för att få åtnjuta dess välsignelser, om de sedan tror och lyder Rikets lagar.

OGUDAKTIGA FÖRSTÖRDA.

Den rättfärdige Domaren, Jesus, "skall med sina läppars anda döda de ogudaktiga". (Jes. 11: 4). Härmed menas, att de individer som återställts till liv, men "som vägrar att lyda Kristi rikets lagar kommer att utrotas ur folket." (Apg. 3: 23).

Men det kommer inte att behövas några arkebuseringsplutoner för att verkställa denna dom. "Med sina läppars anda skall han, Kristus, döda de ogudaktiga." Det kommer blott att behövas ett ord av honom och rikets osynliga makter kommer att utföra bestraffningen. Vi ha en talande bild på detta i aposteln Petri handlingssätt mot Ananias och Safira. (Se Apg. 5: 1—11).

Varje tillfälle till att lära och lyda Kristi rikets rättfärdiga lagar kommer att givas åt människorna. Herrens domar kommer inte att i första hand bestå av att tilldela straff, utan gäller uppfostran. Vi läsa i Jes. 26: 9—10:

"— — — när dina domar drabba jorden, lära sig jordkretsens inbyggare rättfärdighet. Om nåd bevisas mot den ogudaktige, så lär han sig icke rättfärdighet. I det land där rätt skulle övas, gör han då vad orätt är och ser icke Herrens höghet."

Detta gäller dem, vars hjärtan äro uppsåtligt ogudaktiga. De komma inte att draga nytta av den ynnest som Herrens domar visar dem. Om de tillåtes att gå sina egna vägar, så skulle de fortsätta att handla orätt. Därför måste de förstöras, på det att alla de, som vilja åtlyda rikets lagar kunna obehindrat åtnjuta välsignelserna från den gudomliga världsherringen. Ty så säger Herren genom profeten Jesaja (Jes. 11: 9):

"Ingenstädes på mitt heliga berg skall man få göra vad ont och fördärligt är, ty landet skall vara fullt av Herrens kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vattnet."

Vår text förklarar att Kristi regering till sist skall besegra den siste fienden: döden. (1 Kor. 15: 26). Detta var förutsagt i Jes. 25: 6—9 i vilket Kristi rike åter liknas vid ett berg. Vers 6—8 lyder sålunda:

"Och Herren Sebaot skall på detta berg för alla folk göra ett gästabud med feta rätter, ett gästabud med starkt vin, ja, med feta, märkefulla rätter, med starkt vin, väl klarat.

Han skall tillintetgöra döden för alltid, och Herren, skall avtorka tårarna från alla ansikten och skall taga bort sitt folks smälek överallt på jorden. Ty så har Herren talat."

Herrens löfte gäller även att all okunnighet och vidskepelse, som vilat över människorna och som hindrat dem att lära känna Herren, skall försvinna. Vi förstå detta av vers 7:

"Och han skall på detta berg tillintetgöra det dok, som höljer alla folk, och det täckelse, med vilket alla folk äro övertäckta."

I sin mästerliga förklaring av Bibelns lära om de dödas uppståndelse, skildrad i Kor. 15:de kapitel, utropar Paulus i en jublande segerfanfar (verserna 52—57):

"Döden är uppslukad och seger vunnit. Du död, var är då din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd, det är synden, och vad som giver synden makt, det är lagen. Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.

Vår Herre Jesus Kristus har genom sitt lidande, sin död och uppståndelse åt alla människor återvunnit det, som förlorades genom Adam. Så kunde aposteln Paulus skriva:

"Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa, de dödas uppståndelse. Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande." (1 Kor. 15: 21—22).

Mänsklig själviskhet och dårskap har bragt människorna till randen av fördärv och tillintetgörelse, men den gudomliga kärleken, uppenbarad i Jesu Kristus har gjort det möjligt att överleva. I denna underbara anordning inneslutes även alla de som hava dött.

Hur underbar är inte vår Guds frälsning.

(Övers. från Daw's juninumner av E. D.)

Medan tid är

Så lydde rubriken över en recension av boken "Aldrig mera krig", utgiven av den amerikanske professorn i kemi, nobelpristagaren Linus Pauling. Ifrågavarande recension stod att läsa i Göteborgs-Posten av den 29 jan. 1959.

Artikeln börjar sålunda:

"Utbyter ett kärnvapenkrig dödas första dagen 42 miljoner amerikanska medborgare. Inom två månader är mellan hälften och tre fjärdedelar av den amerikanska befolkningen dödad. Ännu fler kommer därefter att avlida av sviterna från strålningsskador.

Beräkningarna göres av den amerikanske professorn i kemi, nobelpristagaren Linus Pauling. Det är från beräkningar av detta slag som han utgått då han satte sig i spetsen för den petition som lämnades till FN:s generalsekreterare från 9.235 vetenskapsmän. Pauling har sedan kompletterat petitionen med boken "Aldrig mera krig."

I de hemska siffror som nämnts om amerikanska förluster ingår givetvis inte några beräkningar om förluster på motsatta sidan, men det är nog ingen överdrift att uppskatta dessa till minst lika stora. —

Tidningsrecensionen fortsätter:

"Det skulle vara oändligt befriande att kunna vifta bort Paulings ord eller argument. Men vilken lekman vågar påstå att de argument är felaktiga, som framförts av vetenskapsmän, i vilkas spets står 37 nobelpristagare varav flertalet erhållit pris i fysik, kemi, medicin och fysiologi. Samtliga dessa ställer sig bakom Paulings varning: "Varje provsprängning av kärnvapen belastar varje del av världen med ytterligare börda av radioaktiva ämnen. Varje ökning av mängden av strålning skadar människors hälsa i hela världen och åsamkar den sam-

lade mänskliga arvsmassan en skada, vilken leder till en ökning av det antal defekta barn, som kommer att födas nästa generation. De försökssprängningar som nu pågår kräver, enligt Pauling, omkring 100,000 människors liv per år.

Många anser att det endast är de stora bomberna, megaton-, super- eller koboltbomberna som åstadkommer förintelse och dödsbringande strålning. De talar därför ivrigt för de s. k. strategiska bomberna av vilka Hiroshima och Nagasakibomberna äro mest kända och vilka som bekant krävde 100.000 respektive 70.000 dödsoffer. Men mot dessa genmäler Pauling, att varje strålning är farlig för människan. Pauling är vetenskapsman. Det gör att han till skillnad från politiker- na undviker kategoriska påståenden. Han resonerar och analyserar. Men slutresultatet blir en vädjan att inte tillgripa något så monstruöst omoraliskt som att förstöra världen genom att använda kärnvapen. — "Den tid är kommen då moralen måste få sin rätta plats i handhavandet av världens angelägenheter. Den tid är nu kommen då de olika nationerna i världen måste underordna sig de handlingsnormer som uppställts av internationellt giltig lag." — "Lågt räknat ger stater- na idag ut 100.000 milj. dollar per år på att vidmakthålla och öka ångesten bland människorna. Ingen trygghet står att få. Vapen ligger beredda att förinta." —

Så långt den citerade recensionen. —

Det profetiska ordet — Bibeln — säger oss att vi nu kommit till den tidpunkten i Guds frälsningsplan, då Kristi rike skall upprättas i makt och härlighet. Detta rike kommer att göra slut på all orättfärdighet. Det kommer att göra slut på kriget. Det är mänsklighetens enda räddning och även möjlighet till att överleva.

Vi hänvisa till artikeln "Människans enda hopp för att kunna överleva", som utgör Dagningens första artikel i detta nummer.

Red.

Elia upptagen i en stormvind

— 2 Kon. 2: 1—11 —

"Man såg honom icke mer, ty Gud tog honom bort." 1 Mos. 5: 24.

Berättelsen lyder, att Elia och Elisa skildes från varandra genom eldsvagnen, men att Elia icke upptogs av denna utan av en stormvind till himmelen. Vi kunde draga olika slutsatser av detta men känna oss säkra, då vi hålla oss nära textens ordalydelse. Den brinnande vagnen och hästarna anse vi vara en del av typen och skola icke alls bliva överraskade, om vi återfinna dess uppfyllelse i svåra förföljelser, som torde komma över de sista medlemmarna av församlingen. Om detta är en riktig tolkning, skulle en särskild betydelse vara fästad vid att Elisa finge se Elias hädanfärd. Det synes beteckna nära personlig vänskap och trohet mellan dem ända till slutet, och att dessa glödheta prövningar skulle bringa energi till dem, som varit mindre energiska uti att fullfölja sin invigning.

Stormvinden i typen borde tolkas, i harmoni med skriftens allmänna språkbruk, såsom häftig nöd — som också skulle uppröra himlarna eller de kyrkliga makterna, liksom en jordbävning skulle representera oro bland de sociala förhållandena. Sålunda kunna vi läsa på förhand, att typens uppfyllelse synes innebära, att Eliasklassens slut kommer att inträffa mitt bland stora kyrkliga skakningar. Vi tro, att så skall sannolikt förvandlingar komma till de sista medlemmarna av församlingen.

Man såg honom icke mer, ty Gud tog honom bort.

Vår minnestext gäller Enok, men den kan likaväl tillämpas på Elia, ty vad som var sant om den ene, var synbarligen sant om den

andre också. Enok, den trogne profeten från forntiden, vilkens enda uppptecknade profetia är tillkännagivandet om Herrens andra tillkommeelse för att utföra rättfärdighet på jorden och överbevisa motståndarna (Judas 14, 15), försvann plötsligt från människor, och den inspirerade berättelsen lyder, att man fann honom icke mera, emedan Gud tagit bort honom. Och likaledes försvann Elia från människor, ty Gud tog bort honom, sedan han fyllt sin mission. Profetlärjungarna antydde väl för Elisa efteråt, att Herrens ande, som tog bort honom, kanske kastat ned honom i någon annan del av världen, men det finnes ingenting som bestyrker ett sådant antagande. "Man fann honom icke mer, ty Gud hade tagit honom bort."

Den frågan uppstår då, vart förde Gud dessa två profeter i fordom tid? Och det finnes intet svar på den frågan. Beträffande Elia står det visserligen, att stormvinden tog honom upp till himlen, men ordet himmel brukas här för skyn, den omgivande luften, och har icke något som helst avseende på den himmel, som är Guds boningsplats. Att ingendera av dessa profeter gick till denna plats, ha vi det bästa bevis för i Herrens ord: "Ingen har farit upp i himmelen, utom den, som for ned från himmelen, Människosonen." Joh. 3: 13.

Vi kunna endast gissa oss till något beträffande dessa två profeter, och vår förmodan är, att de ej endast borttogos från jorden för att bli en typ eller förebild, utan Gud kunde hava något annat syftemål med deras borttagande, som ej är angivet i Skriften. Vi tro emellertid icke, att Elia var personligen närvarande på förklaringsberget tillsammans med Herren och apostlarna, utan vi antaga Herrens vittnesbörd rörande skådespelet på berget — att det var blott och bart en syn.

Döden kommer till alla människor.

Somliga torde vara benägna att påstå, att Enok och Elia måste hava dött, enär dödsstraffet var emot dem så väl som emot alla andra medlemmar av vårt släkte, och enär Paulus återupprepar detta straff, sägande: "Genom en människa har synden kommit i världen och ge-

nom synden döden, och döden har så kommit till alla människor, emedan de alla hava syndat." (Rom. 5: 12). Vi svara, att ingenting i vårt omdöme, i vår uppfattning, är i strid med detta uttryck av aposteln. Dödsdomen var emot Enok och Elia så väl som mot de övriga av Adams barn, och varhelst de äro, måste de ännu vara under denna dödsdom och kunna icke befrias därifrån före det fulla slutet av denna motbildliga försoningsdag, — vilken kommer att sluta samtidigt med evangelieåldern, som är försoningsdagens antityp. Varhelst dessa hedervärda profeter än må vara, äro de icke ännu fullkomnade, emedan, såsom aposteln säger: "Gud hade för oss — församlingen, sört för något bättre än för de "gamla värdiga", och de skola icke utan oss bliva fullkomnade." (Heb. 11: 38—40). Vi äro därför vissa om att Enok och Elia, varhelst de än må vara, ännu icke äro fullkomnade. De äro ännu under "förbannelsen", dödsdomen och komma att vara det till dess den borttages i den nya hushållningens gryning.

Från den gudomliga ståndpunkten är här alla människor under dödsdomen till dess de få liv genom Kristus, och Enok och Elia kan man tänka på och tala om såsom levande endast från trons ståndpunkt alldeles som vi tala om oss själva, som av Herren mottagits såsom lemmar i Kristi kropp och såsom havande övergått från död till liv — nämligen genom tro, i hoppet. Såsom vi tala om oss själva och varandra såsom levande inför Gud genom tro på Kristus, så kunna vi tala om Enok och Elia såsom levande genom förtjänsten av det stora offret på Golgata, av vilket de i sinom tid verkligt skola få del, i det de bliva verkligt levande och verkligt fullkomnade.

Förvandlade i ett nu, i ett ögonblick.

Beträffande förvandlingen av församlingen, Eliasklassen i köttet, angiver skriften tydligt, att deras förvandling kommer att bliva osynligt och okänd av världen. Såsom skriften förklara, måste vi, ehuru vi äro Guds söner, den Högstes söner, det oaktat dö likt människor — vi måste gå ned likt den store fursten, Jesus, i död och måste uppäckas till nytt liv, till andetillståndet, som andliga varelser. Aposteln

försäkrar oss att vi, som leva i slutet av denna ålder, under Människosonens *parousia*, skola icke behöva sova — dröja i dödstillståndet — ty ögonblicket för deras död kommer att bli ögonblicket för deras förvandling till härlighet, ära och odödlighet. (1 Kor. 15: 51, 52). [Ur C. T. Russels skrifter].

Vad förebildar Elisa?

Att Elias är en förebild på församlingen, är det en enig uppfattning bland alla bibelforskare. Profeten Malaki säger, att Herren skulle sända profeten Elia, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, för att han icke när han kommer, skall slå landet med tillspillogivning.

I den 45 Psalmen kallas de "gamla värdiga" för Kristi fäder efter köttet, men till Kristus i härlighet bli de hans söner. En av hans titlar är evig Fader (livgivare). I samma mening kommer hela människovärlden, i nästa tidsålder att bli Kristi barn, när de omvända sig och mottaga Kristus som sin återlösare. Församlingen kallas i närvarande tid för hans bröder. Såsom vi läsa i Hebréerbrevet: "Han som helgar och de som bli helgade hava nämligen alla en och samma Fader. Fördenskull blyges han icke för att kalla dem bröder". (Heb. 2: 11.)

Elias-typen hade endast en delvis uppfyllelse i Johannes döparen. Det blev förutsagt om honom, att han skulle gå före Messias i Elias ande och kraft. Luk. 1: 17.

Ehuru Elias som typ på församlingen är klart framställt i skriften, är däremot ingenting sagt om vad Elisa förebildar, som efterträdde honom som profet. Berättelsen i 2 Kon. 2: 9—14, angiver att då Elia blev borttagen i stormvinden, upptog Elisa hans mantel och återvände över jordan till löftets land, som var en förebild på Guds rike, tusenårs riket. Under evangeliåldern förebildar Kanaan trons vila. "Vi som hava kommit till tro, vi få komma in i vilan", förklara aposteln i Heb. 4: 1—10.

Elisa har blivit framställd att i första hand förebilda den stora skaran, men de underverk som han utförde passar inte ihop med vad som skriften har att säga om den stora skaran. Det säges om den stora skaran, att de skola bli va frälsta såsom genom eld. Då synes emellertid Elias och Johannes döparens sista erfarenheter bättre passa in på den stora skaras klass. Därför är det mera sannolikt att Elia utgör en typ på hela evangelii församling, både den lilla hjorden och den stora skaran, som skola uppstå på det andliga planet, med andliga kroppar.

Inga andra komma att uppstå på det andliga planet än dem, vilka förut blivit avlade av helig ande, genom Guds ord och kunna räknas som nya skapelser, och som har hörsammat den himmelska kallelsen, "till att leva i ett och samma hopp". (Ef. 4: 4). Hoppet att bli va en del av Abrahams andliga "säd" som skall välsigna alla folk. De har uppfört alla mänskliga rättigheter och måste vara trogna till döden för att få himmelskt liv istället för mänsklig återställelse.

Många äro kallade, men icke alla människor äro kallade att erhålla himmelsk frälsning, det är endast de som hava hörande öron och kunna förstå evangelii budskap och äro villiga att gå den smala vägen som leder till liv i närvarande tid. Men Gud kallar alla människor till bättring. Herren vill att alla skola vända sig till bättring, skriver aposteln Petrus. (2 Pet. 3: 9). Så har det alltid funnits somliga bland Herrens folk som nalkats Gud och åtnjutit en viss förberedande trosrättfärdiggörelse, men som ej gått fram till en hel invigning. I synnerhet nu vid tidsålderns ände, då större kunskap och ljus över Guds ord har blivit mera allmän.

Därför synes det troligt att Elisa kan förebilda en klass av rättfärdiga troende, rättfärdiga i samma mening som de gamla värdiga räknades, innan lösenoffret var erlagt, och dessa s. k. nya värdiga skola förkunna budskapet om riket, sedan församlingen är borta, både den lilla hjorden och den stora skaran.

Enär kallelsen under vangelieåldern har varit till medlemskap i Kristus och dessa utgör ett bestämt antal, 144,000, så kommer denna kallelse att upphöra när antalet är fullt. Den stora skaran består av sådana som blivit delaktiga av Guds ande och invigt sig till att göra

Jesu liv framställt genom mått långt före Jesu tid

Vi har i en följd av artiklar i Dagningen påvisat betydelsen av att — åtminstone på ett halvt år när — känna tidpunkterna för Jesu födelse, dop och korsfästelse och därmed också Jesu ålder vid dopet och korsfästelsen. Man återfinner nämligen Jesu ålder vid dopet och

Guds vilja, som älskar Gud och förtrösta på lösenoffret, men som ej varit trogna sitt invigningsförbund om offer. De skola gå miste om högsta lönen, som medarvingar till riket, men skola bliva frälsta, såsom genom eld, till det himmelska planet, och bliva tjänare i det motbildliga Templet.

Enligt förebilderna i Tabernaklet i öknen, så gick Mose och Aron ut och välsignade folket, sedan försoningsdagens offer voro fullbordade. Detta symboliserar att välsignelser skola komma människovärlden till del, när evangelieålderns bättre offer äro fullbordade.

Elisa fick ett dubbelt mått av Elia ande. Detta synes förebilda att de som i förväg äro beredda att mottaga Guds ande, när den bliver utgjuten över allt kött, skola få ett dubbelt mått av anden. "Många skola komma från öster och väster och få vara med Abraham, Isak och Jakob till bords i Guds rike", (Matt. 8: 11) vilket blir på jorden.

Tiden för utgjutandet av Guds ande över allt kött, är av profeten Joel angivet till efter "Harmagedon". "Och det skall ske *därefter*, att jag skall utgjuta min Ande över allt kött". (Joel 2: 20, 28). "Men det skall ske, att var och en som åkallar Herrens namn han skall varda frälst".

E. A.

korsfästelsen samt tiden mellan dessa båda händelser på väsentliga platser i tabernaklet i öknen, i Salomos tempel, i Hesekiels tempel-syn och i Stora pyramiden vid Gise, om man antager att en måttenhet i respektive fall motsvarar ett år. I Stora pyramiden är dessutom — under förutsättning av samma antagande — de angivna tidslängderna nyckeln till en tidräkning längs gångarnas golvlinjer.

För många torde de här ovan framförda påståendena synas fantastiska. De samband och överensstämmelser man hittills funnit visar dock, att det gjorda antagandet är riktigt, och utgör så kraftiga belägg för att de dragna slutsatserna är väl grundande, att man icke kan bortse från dem. Den, som ger sig tid att tränga in i frågan, kommer att finna, att ett studium av denna ger ökade möjligheter till en förståelse av Bibeln. En analys av de påtalade sambanden och överensstämmelserna ger dessutom ett mycket kraftigt stöd åt uppfattningen, att Bibelns böcker är inspirerade; en sådan analys ger därmed helt nya argument, när det gäller att övertyga på Bibeln icke troende — men objektivt inställda — människor härom.

Emedan tidpunkterna för Jesu födelse, dop och korsfästelse utgör utgångspunkterna för vårt studium, har vi ingående behandlat dem i en följd av artiklar i Dagningen. Vi har erinrat om de upplysningar och angivit de skäl, som talar för att Jesus föddes hösten år 2 f. K., att han döptes i Jordan hösten år 29 e. K. och att han korsfästes våren år 33 e. K. Dessa årtal är de enda, som på ett hamoniskt sätt passar alla de upplysningar i detta spörsmål som finns i Skriften. En förutsättning för att Daniels profetia om de sjuttio veckorna (av år) skall leda fram till de två sistnämnda årtalen är då, att Artaxerxes' (Artastast) tjugonde regeringsår inföll år 454-455 f. K.

För att få åklarhet angående denna sistnämnda viktiga tidpunkt behandlades i en artikel i föregående nummer av Dagningen de historiska källor, som lämnar upplysningar om året för Artaxerxes' tronbestigning. Såsom framgår av artikeln lämnar vederhäftiga historieskrivare från Artaxerxes' tid och århundradena närmast därefter uppgifter, som talar om för oss att Artaxerxes blev konung år 474

f. Kr. och icke år 464 f. K., som anges i nutida populärvetenskapliga historie- och uppslagsböcker. Detta innebär, att Artaxerxes' tjugonde regeringsår inföll år 454-455 f. K.; det innebär vidare, att sextionio av Daniels sjuttio veckor (av år), som ju skall räknas från Artaxerxes' tjugonde regeringsår, leder fram till år 29 e. K. och att mitten av den sjuttionde veckan infaller år 33 e. K., då Jesus korsfästes och spis- och slaktoffren avskaffades.

Vi har tidigare i Dagningen visat hur tidpunkterna för Jesu födelse, dop och korsfästelse på ett logiskt sätt inplaceras i Stora pyramidens gångsystem med hänsyn till den symboliska betydelse, som engelska forskare vid slutet av 1800-talet och början av 1900-talet angivit, att gångarna och kamrarna i denna byggnad har. Man frågar sig i detta sammanhang, om det finns något samband mellan Daniels tidsprofetior och måtten i Stora pyramidens gångar under ovan angiven förutsättning, nämligen att ett år motsvarar en måttenhet, i detta fall en s. k. pyramidtum (= en femhundramiljondel av jordens rotationsaxel eller praktiskt taget en brittisk tum). Sådana samband finns, men innan vi övergår till att lägga fram det enklaste av dem, vill vi erinra om Daniels profetia om de 2300 dagarna.

Artaxerxes' tjugonde regeringsår — dvs året för Nehemjas uppdrag att återuppbygga Jerusalem — var icke blott utgångspunkt för den profetiska perioden av sjuttio veckor utan även för en annan av Daniels tidsprofetior, nämligen "de 2300 dagarna", vid vars slut "helgedomen" skulle renas. (Dan. 8: 1.)

De 2300 dagarna var den första av de profetiska perioder, som meddelades Daniel. Han blev djupt upprörd över synen (se Dan. 8: 26, 27) och bad till Gud — bekännande sina egna och folkets synder — att "låta sitt ansikte lysa över sin helgedom", som skulle förtrampas och icke renas, förrän de 2300 dagarna hade gått till ända (jfr Dan. 8: 13, 14; 9: 17). Medan Daniel bad, visade sig en ängel för honom och underrättade honom om att "sjuttio veckor" voro "bestämda" eller *avmätta* för hans folk (Dan. 9: 23, 24). De sjuttio veckor, som sålunda voro avmätta, utgjorde den första delen av synen

angående de 2300 dagarna; dessa två tidsperioder börjar därför vid samma tidpunkt, dvs år 454-455 f. K. (se "Studier i Skriften" del III, kap. 4).

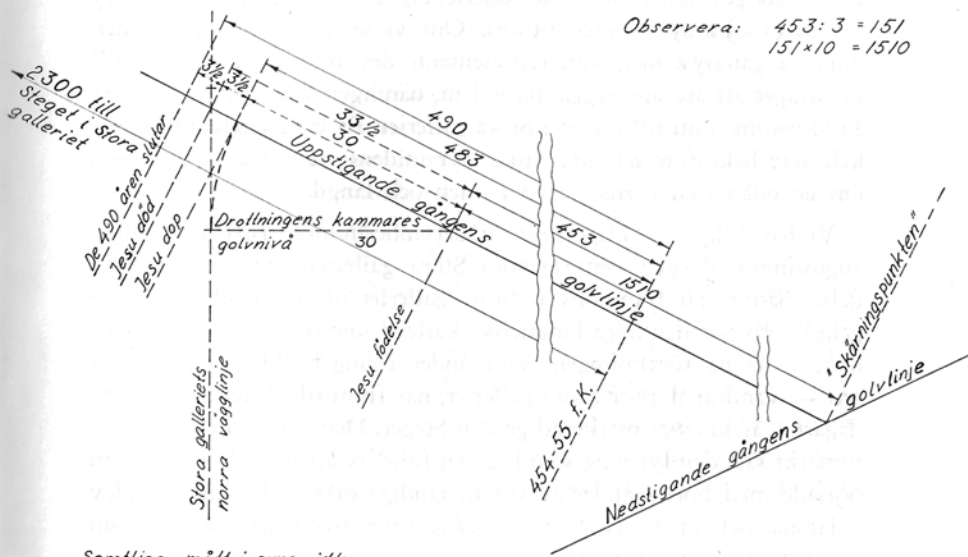
Vid en närmare undersökning av de 2300 dagarna finner man, att det icke kan vara fråga om bokstavliga dagar. Det förutsågs nämligen, att dessa 2300 dagar skall sluta någonstans i den period, som kallas "ändens tid", och 2300 bokstavliga dagar, som ju är mindre än sju år, leder icke från 454-455 f. K. fram till en period, som med fog kan betecknas "ändens tid". Den förutsagda allmänna karaktären på "ändens tid" talar om för oss att denna tid först infallit under 1800- och 1900-talen. Med hänsyn härtill och med hänsyn till att dagarna i de sjuttio veckorna alldeles uppenbart betyder år, är det rimligt att antaga, att även dagarna i den längre period, från vilken de sjuttio veckorna är avmätta, betyder år.

En period om 2300 år, som börjar 454-455 f. K. leder fram till mitten av 1800-talet. Vilken utveckling och vilka händelser kan då motivera uppfattningen, att helgedomen blivit renad till denna tid? För att få klarhet i denna fråga måste man gå till grundvalen för helgedomen eller det heliga templet — den invigda församlingen. Grundvalen är läran, att Jesus genom sitt eget offer har återlöst alla människor och kommer att fullkomligt frälsa alla dem, som tror på och vill leva efter Skriftens ord. Varje annat offer är i Guds ögon en styggelse, emedan det innebär, att Kristi stora återlösningsoffer är otillräckligt. Detta "beständiga" offer sköts undan, när man inom påvedömet införde läran, att prästen i mässan gör ett offer för synden, utan vilket syndarna icke kan utplånas eller straff för dem icke kan undgås. Profetian förklarar: "Det tog bort från honom (Kristus) det beständiga offret och hans helgedoms grundval omstörtades." Införandet av mässoffret ledde i sin tur till många andra villfarelser, såsom hädiska anspråk på de rättigheter, som endast tillkommer Kristus, avlatshandel m. m. Man förstår i sanning, att Daniel blev djupt upprörd över den syn han fick se.

Renandet av helgedomen började i och med reformationen under 1500-talet och fortgick sedan genom medverkan av än den ene än

den andra rörelsen fram till mitten av 1800-talet, då det åter blev möjligt att få en klar och oförfalskad insikt i läran om den lösen, som en gång för alla erlagts för oss människor. Då fanns också en kärna av kristna, som icke blott överensstämde med lärjungarna i fråga om enkelhet i församlingsstyrelse utan ävsn tog avsteg från alla trosbekännelser, som saknar fast grund i Skriften.

Om vi nu går till Stora pyramiden för att en bekräftelse på att vi har en riktig uppfattning om de olika tidsperiodernas lägen i tiden och längder, finner vi följande. I Stora galleriets övre, södra ände finns ett steg. Avsätter vi 2300 pyramidtum (p-tum) från detta steg nedåt längs Uppstigande gångens golvlina kommer vi till en punkt, som ligger 453 p-tum nedanför den punkt, som representerar Jesu födelse, 483 p-tum nedanför den punkt, som representerar Jesu dop, och 486 1/2 p-tum nedanför den punkt, som representerar Jesu död (se närliggande bild).

Samtliga mått i pyramidtum
 1 pyramidtum = 1 år

Daniels sjuttio årsveckor inplacerade i Uppstigande gången
 i Stora pyramiden.

Jesus kommer åter

Detta ämne har en mera framstående plats i bibeln, än de flesta människor kan tänka sig. Vanliga översättningar från grundtexten ger dock oklara besked härom, enär i synnerhet grekiskan är ordrik med fina nyanser mellan ord som kan synas ha samma betydelser. Så har t. ex. de grekiska orden "parousia" "epifania" och apokalypsis" i allmänhet översatts med "tillkommelse", ehuru det första mest be-

Vi finner samtidigt att avståndet från skärningspunkten mellan gångarnas golvlinjer till Jesu födelse utgör ett tredingsmått av 453 p-tum ($10/3 \times 453 = 1510$ p-tum). Om vi omvänt utgår ifrån den punkt i gångsystemet, som representerar det år, då Nehemja erhöll uppdraget att återuppbygga Jerusalem, nämligen 454-455 f. K., leder 2300 p-tum fram till Steget i Stora galleriet. På ett förhållandevis enkelt sätt bekräftar sålunda Stora pyramidens mått vår uppfattning om de olika periodernas lägen i tiden och längder.

Vi har tidigare i Dagningen (i decembernumret 1956 och juli—augustinumret 1957) gått igenom Stora galleriets symboliska betydelse. Såsom där framhölls är Stora galleriet bl. a. en bild av evangelieåldern och den höga himmelska kallelse som då utgår. Den punkt, då den sanna församlingen, som under evangelieåldern — bildligt sett — vandrar uppför Stora galleriet, når fram till slutet av de 2300 dagarna, är kraftigt markerad genom Steget. Detta symboliserar på ett utmärkt sätt den lyftning som blev en följd av att de villfarelser, som började med borttagandet av det beständiga offret, då slutligen blev avlägsnat och värdet av *Jesu beständiga offer* åter klart framstod i sin friskhet, skönhet och kraft.

A. K.

tyder "närvaro", det andra "uppenbarande" och det tredje "avslöjandet" (av närvaron).

När Jesus for upp till himmelen, sade två änglar till de då närvarande lärjungarna: ". . . Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, HAN SKALL KOMMA IGEN . . ." Apg. 1: 11. Självt hade Jesus sagt: "Om jag än går bort för att bereda eder rum, S ÅSKALL JAG DOCK KOMMA IGEN . . ." Joh. 14: 3. Även i liknelsen om de anförtrodda punden, Matt. 25: 14—30, antyder Jesus, att han skulle stanna borta ganska länge.

Det är alltså skriftens bestämda lära, att Jesus kommer åter, men när, huru och varför? Beträffande frågan *när*, så skulle ingen veta tidpunkten FÖRE återkomsten. "Om den dagen och den stunden vet ingen något, icke ens änglarna i himmelen, ingen utom Fadern allena." Matt. 24: 36. Lärjungarna frågade Jesus efter uppståndelsen "Skall du nu i denna tid upprätta igen riket åt Israel?" varvid Jesus svarade dem: "Det tillkommer icke eder att få veta tider eller stunder som Fadern i sin makt fastställt" Apg. 1: 6,7. Här synes vi vara stoppade för vidare kunskap om ämnet ifråga, och härmed ha alla kristna kyrkor och sekter låtit sig nöja. Men låtom oss undersöka den heliga skrift närmare. Det skall då visa sig, att sedan Jesus återkommit och är närvarande, skall varken världen eller namnkyrkan till att börja veta något därom. Endast de vakande bland Jesu efterföljare skall få kännedom därom. Beträffande världen säger Jesus: "Såsom dea skedde på Noas tid, så skall det ske vid Människosönens tillkommelse (parousia = närvaro, d. v. s. han har redan återkommit) Såsom människorna levde på den tiden, före floden: de åto och drucko, män togo sig hustrur . . . de visste av intet förrän floden kom och tog bort dem allesammans. — Så skall det ske vid Människosönens "närvaro" Matt. 24: 37—39. Jesus menade, att människorna skulle vara så upptagna av det världsliga, att de icke skulle veta att han återkommit.

När Jesus for upp till himmelen, sade änglarna: "Han skall komma igen på SAMMA SÄTT som I haven sett honom fara upp till him-

melen." Varken världen eller judarna sågo eller visste om himmelfärden. Endast Jesu sanna lärjungar bevitnade händelsen. På samma sätt skall det ske, när han kommer åter. Endast för de vakande sanna kristna skall han uppenbara att han återkommit. Men på vilket sätt skola de vakande få veta det? Sedan vi genomgått ytterligare några skriftställen komma vi att förstå detta bättre.

"Tecken skola ske (bekräftelser på närvaron skall kunna ses) i solen (evangelium) och i månen (lagen) och i stjärnorna apostlarnas vittnesbörd) och på jorden skall ångest komma över folken (bl. a. därför, att de blivit orätt undervisade om ändamålet med, och sättet för och händelserna i världen i samband med återkomsten), och de skola stå rådlösa vid havets (det upprörda mniskohavets) och vågornas (de lättrorliga massornas) dån (missnöje med varje slag av mänsklig styrelse, berättigade och oberättigade krav) då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen; ty himmelens makter (de nuvarande världsliga och kyrkliga myndigheterna) skola bäva. Och då skall man få se (grek. opsontai, här — se med förståndet) Människosonen komma i en sky (under en tid av nöd, vars like förut aldrig varit — Dan. 12: 1) med stor makt och härlighet." Luk. 21: 25—27. Jesus hade sagt: "ännu en liten tid, och världen ser mig icke mer." — Joh. 14: 19. Grundtextens ord för *ser* är här "theorei" d. v. s. se med naturliga ögon. I Upp. 1: 7 förekommer en annan böjning av samma verb, "opsetai" "Se han kommer med skyarna, och allas ögon skola se honom", (se med förståndets ögon). Endast de vakande, d. v. s. de som studera profetiorna i samband med världshändelserna *kunna se* Jesu närvaro

Å. B.

RESEBREV

På kallelse från Sanningens vänner på Jylland (Danmark) anträdde jag den 2 juni min resa till Vennestaevnet i Silkeborg, som var annonserat till den 6—7 juni. Resan utsträcktes emellertid till att omfatta flera platser än Silkeborg och mötesserien började redan i Göteborg den 2 juni. Där hölls ett gott möte hos vännerna Sandblom's. Följande dag fortsattes resan med båten till Fredrikshavn från Göteborg kl. 7.10 och gynnades av lugn sjö och solskensväder. Målet för resan var denna dag Viborg, där vännerna syster Gudrun och broder Karl Mortensen öppnade sitt hem för mig. Redan samma kväll hölls det första mötet i Viborg hos vännerna syster Jane och broder Karl Lögstrup. I deras vackra hem hölls även ett möte följande dag på aftonen. Många goda och djupa tankar utbyttes såväl under dessa möten som även under de kärleksmåltider, som förekom under min tre-dagarsvistelse i Viborg. Denna stad är mycket gammal med c:a 25.000 innev. Från den tidiga medeltiden nämnes staden som tingsplats. Dess centrala läge vid "Haervejen", Danmarks äldsta huvudstråk sedan mer än 1000 år tillbaka, gjorde att kristendomen kom tidigt dit. Därom vittnar även Viborgs gamla domkyrka med sin gamla historia och "Joakim Skovgaards" Bibliska bilder i konstnärliga målningar runt kyrkans inre väggar och tak. Dessa bilder är en stor lovsång till Guds ära om hans gärningar för vår frälsning. Broder Holten Nielsen var min ciceron i domkyrkan och staden. Tack vare br. L:s bil fick jag även tillfälle att se Viborgs vackra omgivningar. Jag hade även tillfälle att besöka och uppmuntra syster. Martha Kjaer Andersen, som låg på sjukhuset. Med familjen Karl Mortensen och syster Sinne Björn, som syntes såsom en familjemedlem där, hade jag underbara stunder av god gemenskap *enligt Rom. 8:16*. Värt att minnas är även de sångövningar vi, —Gudrun, Karl och

jag — hade tillsammans. Lördagen den 6 juni fortsattes resan till Silkeborg, det egentliga målet för min resa, ty här skulle ju alla vännerna samlas till möten under två dagar. Ett c:a 40-tal deltagare anlände från olika platser på Jylland, ja, ända från Bornholm. Syster Jenny och broder Willy Henriksen hade huvudansvaret för det hela och hade lagt ned mycket stort arbete, med att förbereda och upprätthålla detta Staevne. Anskaffandet av nattlogi och kosthållet m. m. sköttes perfekt av dem. Det vore mycket att säga om erfarenheterna från mötena i Silkeborg, men platsutrymmet i Dagingen medgiver dess värre inte mer än ett referat i stora drag. Talare voro br. Axel Christensen, Karl Mortensen, Hjalmar Olsen och undertecknad. Mycken sång förekom och musik till piano och 2 violiner utfördes, även solosång, duettsång och körsång utfördes till vännernas glädje och Herrens ära. Det genomgående temat för alla föredragen var, ”vikten av att låta Guds Helige Ande leda oss i allt, våra studier i Bibeln fram till hela Sanningen enligt Joh. 14: 7—15 och vårt liv, enligt Jesu nya bud — kärlekens bud enligt Joh. 13: 34—35.” — Den kanske kraftigaste erinran om kärleksbudet fick vi säkerligen av broder Marinus Pedersen och hans hustru Kirstine som var lam och hjälplös som ett litet barn. Hur gripande var det inte att se hur vår käre broder tog vård om sin lama hustru, bar henne från bilen och intill möteslokalen och tillbaka igen. Att färdas den långa vägen fram och åter endast för att tillfredsställa sin kära hustrus längtan efter att höra Sanningens ord och finna någon gemenskap med vänner av samma tro, det måste väl vara i harmoni med den sanna Kärlek, som enligt 1 Kor. 13: 7 tål allt, tror allt, hoppas allt och uthärdar allting. Att älska såsom Jesus gjorde det, *gör du och jag detta?* — Jämte några gamla kära vänner dröjde jag kvar i Silkeborg ända till tisdagen den 9 juni då jag fortsatte till Odense. På måndagen fick jag dock tillfälle att under syster Jennys ledning göra en underbart härlig sjoresa till Himmelsberget, s. ö. om Silkeborg. För svenska turister är ju denna höjd inte imponerande såsom sådan, (157—162 m. över havet), men den är dock Danmarks högsta punkt, skogbeklädd och förtjusande med sitt höga utsiktstorn, varifrån en underbar utsikt erhålles över

den natursköna trakten. Under min vandring mot toppen, som jag verkligen nådde opp till, var jag mycket tacksam för att Himmelberget inte var högre än vad det var. Vandringen dit opp krävde ganska stor ansträngning och tillräcklig motion för en normal och frisk människa. — Återkomna till vännerna Jenny och Willy Henriksens hem i Silkeborg, där stor gästfrihet rådde, samlades de kvarvarande vännerna till ett givande samtalsmöte omkring Guds livgivande Ord. — Följande dag reste jag tidigt till Odense och möttes där av Syster Dina och broder Axel från Slusemöllan. Syster Dina sörjde för att de lekamliga behoven blevo tillfredsställda. Efter ett kort besök å syster och broder Poulsens sommarställe åkte jag i br. Axels bil i sällskap med syster Dina till Äldershemmet för att besöka vår kära gamla lama syster Anna Mortensen. Det var med synnerligen stor glädje som jag återsåg hennes blida gestalt och såg den stilla frid och glädje, som strålade ut från hennes ögon. Vi hade ett mycket gott och uppbyggligt möte där omkring Guds ord. Jag talade och sjöng om Guds stora nåd. Kören lyder:

”Hans kärlek är gränslös, Hans nåd är oändlig,
Hans kraft ingen människa utforskat än,
ty av sina väldiga, eviga skatter,
Han giver, och giver och giver igen.”

På kvällen samma dag samlades vännerna i Odense till ett gott möte i vännerna Poulsens hem. Jag talade över Matt. 16: 24—27 och framhöll betydelsen av att frivilligt följa efter Jesus, förneka sig själv och taga sitt kors på sig och följa honom. Förklarade begreppet i att ”vinna hela världen och förlora sin själ”, eller som det står i den danska Bibeln, ’att få böde (böta) med sin själ. Efter mötet följde samkväm, men samtalet över det behandlade ämnet fortsatte en lång stund därefter. — Dagen därpå, d. v. s. onsdag den 10 juni fortsatte jag till Köpenhamn och anlände dit kl. 13.06 samt möttes där av broder Herman Larsen. Han förde mig till sitt hem vid Hyldebaervej 13 i Köpenhamn samt förplågade mig på ett kärleksfullt och gästfritt

sätt i både andligt och lekamligt hänseende. Det kändes underligt att åter efter många års förlopp komma till detta kära hem. Allt synes vara som förr och dock var det inte som förr, ty syster Karen saknades. Det glädde mig emellertid mycket att åter få tillfälle att på ett intimt sätt samtala om våra erfarenheter i vår gemensamma tjänst. En stund före mötets början kommo syster och broder Hasselgaard och ett givande samtal om de andliga tingen och tjänsten för sanningen kom till stånd. Det är alltid roligt att möta dessa kära och trofasta vänner i sanningen. Emellertid började snart vännerna anlända den ene efter den andre till mötet, som började kl. 19.00. Enligt br. Hermans önskan ledde jag mötet. Vännerna, som hade samlats var mig alla väl bekanta och kära och de lyssnade med intresse till de strödda tankar om Sanningsbudskapet som jag med Guds nåd fick lov att uttala. Jag sjöng även här, om Guds stora nåd. Så kom skilsmässans stund och sedan vi sjungit "Godnattsången" togo vi farväl med ett glatt "Paa Gensyn vid Staevnet i Slusemøllen, om Gud vill, den 1—6 augusti". Dagen därpå, torsdagen den 11 juni var resans sista dag för mig och målet var nu hemmet i Jönköping. Br. Herman följde mig till båten och efter en fin sjöresa anlände båten kl. 9.37 till Malmö. Kl. 17.45 var jag framme i Jönköping. Resan slutade gott och när slutet är gott så är ju allting gott, säger ordspråket.

Resan hade varit tröttsam men underbart härlig. Jag har förnummit Guds ledning under hela resan på olika sätt. Vännerna har också visat en överväldigande gästfrihet och kärlek mot mig. Jag finner detta vara ett bevis för att de mottagit mig såsom en Herrens tjänare, *enligt 1 Kor. 4: 1—2*.

För min egen del har jag mött alla vännerna såsom medarbetare, eller såsom Paulus säger i 2 Kor. 1: 24:

"Ikke at vi ere Herrer over eders Tro, men vi ere Medarbejdere paa eders Glaede, thi i Troen staa I."

Mottag, käre Vänner, mitt uppriktiga och varma tack för allt vad Ni gjort för mig under mina resor bland sanningens vänner i Dan-

Meddelanden om möten och konvent sommaren 1959

AMERIKA.

General Konventet i USA hålles under tiden 8—14 augusti i Indiana-universitetet, Bloomington, Indiana. Konventets motto är: "Varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom I veten, att edert arbete icke är fåfängt i Herren. (1 Kor. 15: 58). Alla sanningens vänner hälsas hjärtligt välkomna.

DANMARK.

Stævnet i Slusemøllen hålles under tiden 1—6 augusti med ankomstdag lördag den 1 aug. och avresedag torsdag den 6 aug. Anmälan om deltagande göres till br. Axel Christensen, Slusemøllen, Ein-sidelsborg pr Kappendrup eller till br. Herman Larsen, Hyldebaervej 13, København F. Alla vänner i hela skandinavien äro hjärtligt välkomna till detta Stævne, som kanske blir det sista på denna underbart minnesrika plats.

mark och de tillfällen, som Ni berett att göra Sanningen känd och förstådd Jag slutar med att citera orden i Hebr. 6: 10:

"Thi Gud er ikke uretfaerdig, saa at han skulde glemme eders Gerning og den Kaerlighed, som I have udvist imod hans Navn, idet I have tjent og tjene de hellige."

I Mästarens tjänst

Broder *Einar Dominique*.

Sanningens vänner samlas till möte söndagen den 9 aug. kl. 16 i broder Herman Larsens hem. Adress Hyldebaervej 13 Köpenhamn P. Anmälan om deltagande till br. Herman Larsen, Hyldebaervej 13, Köpenhamn F. Alla sanningens vänner hälsas hjärtligt välkomna.

FINLAND.

De finska vännernas sedvanliga konvent eller sommarmöte hålles i Tammerfors lördag den 4 och söndag den 5 juli och hälsas alla vänner i hela Skandinavien hjärtligt välkomna. Anmälan om deltagande göres till br. Wäinö Berghäll, Käpytie 46. Kaleva. Finland.

SVERIGE.

Församlingen i Stockholm samlas under sommaren till ordinarie möten första söndagen i varje månad kl. 17.00.

Ett större möte kommer att hållas söndagen den 23/8 kl. 17.00. Tvenne anföranden om "olika sidor av Guds plan" blir ämnet för detta möte. Mötesplats: Skaldevägen 7, Bromma. Alla sanningens vänner hälsas hjärtligt välkomna. Anmälan om deltagande göres till: Fru Julia Karlén, Skaldevägen 7, Bromma. Tel. 25 32 00.

Församlingen i Göteborg samlas till ordinarie möten den första söndagen varje månad. Närmare upplysningar om tid och mötesplats kan erhållas genom br. G. E. Sandblom, Salterigatan 20, Göteborg H eller till br. Emil Andersson, Gräsdalen, Härryda. Alla sanningens vänner äro hjärtligt välkomna.

"Lätom oss akta på varandra för att uppliva varandra till kärlek och goda gärningar. Lätom oss icke övergiva vår församlingsgemenskap, såsom somliga hava för sed, utan må vi förmana varandra — detta så mycket mer som I sen, huru "DAGEN" nalkas." (Hebr. 10: 24—25).

Red.

Vad vänta vi efter?

"Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud, tron ock på mig. I min Faders hus äro många boningar, om så icke vore, skulle jag nu säga eder, att jag går bort för att bereda eder rum. Och om jag än gått bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen, ty jag vill, att där jag är, där skolen I ock vara." (Joh. 14: 1—3).

Allt sedan Jesu första lärjungar vandrade med honom har tanken om Jesu andra ankomst till jorden varit levande. Den första församlingens medlemmar, som hade bevittnat Jesu död, uppståndelse och himmelfärd, levde i en ständig väntan på att han skulle komma tillbaka för att taga dem till sig. Det var dock först efter utgjutandet av den utlovade Helige Anden på den första Pingstdagen, som innebörden av Jesu löfte att komma tillbaka kunde rätt förstås. Så har det alltid varit och är så alltfört. Ingen kan rätt förstå eller fatta innebörden av Jesu återkomst utan den Helige Andes ledning. Detta visste Jesus. Därför sade han (Joh. 14: 16—17):

"Jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos eder: Sanningens Ande, som världen icke kan taga emot, ty hon ser och känner honom icke."

Och i Joh. 16: 13 fortsätter Jesus att tala om Anden:

"Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till sanningen, . . . och han skall förkunna för eder vad komma skall."

Vad vänta vi efter? Detta är en viktig fråga. Den tid i vilken vi lever i är en underlig tid. Den är full av motsägelser. Den är full av förvirring på alla områden av mänskligt liv. Jesus talar om vissa tecken, som skulle känneteckna ändens tid och hans återkomst. Vi kunna läsa därom i Luk. 21: 7, 25—28, 31. I vers 25—26 talas det om att

”folken skola stå rådlösa”, det talas om ”ängest” och det talas om ”förskräckelse och ängslan för det som skall övergå världen”. Käre läsare. Känna vi inte igen dessa tidstecken och är de inte tillämpliga på just den tid som vi i dag lever i?

I Matt. 24: 21—22 och i Dan. 12: 1 talas det om ”en stor vedermöda” och ”en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, ända till den tiden.”

Världens statsmän och visa män, organisationer av olika slag, ja, ända till mannen på gatan, känna och ana att något förskräckligt kan hända världen, kanske mycket snart. Viktiga konferenser anordnas än här, än där för att försöka släcka de bränder, som hota bryta ut överallt på jorden. Människorna väntar på något förskräckligt. Dageningen innehåller i det här numret flera artiklar som talar om dessa saker. Läs och begrunda dem. Men det finns dock, Gud vare evigt tack och lov därför, en liten skara människor, som visserligen vet och förstår allt detta förskräckliga som skall övergå världen, men som egentligen inte väntar på detta, utan på något bättre och härligare. Till dem sade Jesus i Luk. 21: 28 och 31:

”Men när detta begynner att ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning.” ”Likaså när I sen detta ske, då kunnen i ock veta, att Guds rike är nära.”

Vilken glädje för dem som tror på Herren Jesus och älskar hans tillkommelse. Då stundar vår förlossning. I Dan. 12: 1 säger Herren genom profeten: ”Men på den tiden skola av ditt folk alla de varda frälsta, som finnas skrivna i boken”. Och i Luk. 10: 20 säger Jesus:

”Glädjens över att edra namn äro skrivna i himmelen.”

Käre läsare. Vad väntar du på? Väntar du på förgängelse eller liv? Är du glad vid tanken på att din förlossning nalkas? Glad över att Kristi rike snart skall upprättas i all sin härlighet? Glad över att ”Guds tabernakel snart skall stå bland människorna och att han skall avtorka alla tårar?” ”Därför, då vi nu skola undfå ett rike, som icke kan bäva, så låtom oss vara tacksamma.” (Hebr. 12: 28).

Br. Einar.